

ЕМИЛИ ХЕНРИ

Бестселър №1 на NEW YORK TIMES
от авторката на „Чета те като книга“
и „Място за щастие“

СМЕШНА ИСТОРИЯ

В този разкошен роман
Хенри е в най-добрата
си форма!

Bustle

СН®
СОФТПРЕС

1

СРЯДА, 1 МАЙ

108 ДНИ, ПРЕДИ ДА МОГА ДА СИ ТРЪГНА

НЯКОИ ХОРА СА РОДЕНИ да разказват истории. Знаят как да опишат обстановката, каква гледна точка да изберат, кога да направят драматична пауза и кои неподходящи подробности да пропуснат.

Ако не обичах историите, нямаше да стана библиотекарка, но самата аз никога не съм била добра в това да разказвам своята история.

Ако получавах по един цент всеки път, когато съм прекъсвала собствения си разказ с размисли дали ситуацията действително се е случила във *вторник*, или по-скоро е било в *четвъртък*, щях да имам поне четиресет цента, а това е твърде малка отплата за един твърде дълъг отрязък от живота ми.

Питър, от друга страна, би имал нула цента и предана публика.

Особено много харесвах начина, по който разказваше историята на *нашето* запознанство.

Беше в края на пролетта преди три години. По онова време живеехме в Ричмънд. Пет пресечки деляха елегантния му апартамент в реновирана кооперация в италиански стил от моето жилище, което представляваше запусната версия на неговото.

На път към къщи след работа реших да се отклоня и да мина през парка. Обичайно не го правех, но времето беше прекрасно. Носех шапка с широка периферия, също необичайно за мен, но мама ми я беше изпратила предишната седмица и имах усещането, че съм длъжна поне да се опитам да я нося. Вървах и четях – бях се заклела да не го правя, понеже няколко седмици по-рано едва не предизвиках катастрофа с велосипеди, – когато внезапно топъл повей на вятъра подхвана периферията на капелата ми. Тя се понесе по течението и се закачи на една азалия. Точно до краката на висок и привлекателен рус мъж.

Питър казваше, че го усетил като покана. И добавяше през смях с прекалено скромнен тон:

– Преди това не вярвах в съдбата.

Ако наистина беше съдба, логично е да заключим, че тя ме мрази поне мъничко, понеже, когато се наведох да взема шапката си, друг повей на вятъра я вдигна във въздуха и аз я подгоних към една кофа за боклук.

От онези, металните, които са застопорени в земята.

Шапката ми се приземи върху купчинка изхвърлени нудли, ръбът на кофата се заби в гръдния ми кош и накрая паднах по дупе в тревата, издишвайки със свистене. Питър казваше, че било „умилително непохватно“.

Пропускаше да спомене, че от устата ми се изстреля залп от ругатни.

– Влюбих се в Дафне в мига, в който вдигнах поглед от шапката ѝ – казваше, без да допълни, че в косата ми бяха оплетени боклучави нудли.

Когато ме попита дали съм добре, отвърнах:

– Убих ли някой колоездач?

Той си помисли, че съм си ударила главата. (Не, просто не ме бива да правя добро първо впечатление.)

СМЕШНА ИСТОРИЯ

През последните три години Питър изтрупваше историята за нашето запознанство от прахта при всяка удала му се възможност. Бях сигурна, че ще я вмъкне и в обетите ни, и в речта по време на сватбения прием.

Но после дойде ергенското му парти и всичко се промени.

Историята ни се прекатури. Откри се нова гледна точка. В този нов разказ аз вече не играех главната женска роля, бях по-скоро онова незначително усложнение, което завинаги ще бъде използвано за обогатяване на *тяхната* история.

Дафне Винсът, библиотекарката, която Питър измъкнал от кофата за боклук, за която почти се оженил и която зарязал на сутринта след ергенското си парти, за да се събере с „платоничната си“ „най-добра“ „приятелка“ Петра Комър.

От друга страна, кога изобщо ще му се наложи да разказва тяхната история?

Всички в обкръжението на Питър Колинс и Петра Комър я знаят: как са се запознали в трети клас, когато ги подредили да седят по азбучен ред, и се сблизили заради любовта си към покемоните. Как скоро след това майките им станали приятелки, докато били на училищна екскурзия до градския аквариум, а не след дълго се сприятелили и бащите им.

През изминалия четвърт век семейство Колинс и семейство Комър ходели заедно на почивки. Празнували заедно рождени дни, събирали се за бърнч на Коледа, украсявали домовете си с ръчно изработени рамки за снимки, от които греели лицата на Питър и Петра изпод някаква интерпретация на израза „Най-добри приятели завинаги“.

В резултат на това, сподели с мен Питър, той и най-преlestната жена, която съм срещала, по-скоро били нещо като *братовчеди, отколкото приятели*.

Предвид че съм библиотекарка, вероятно трябваше да отделия момент и да се замисля за „Менсфийлд Парк“ и „Брулени хълмове“, всички онези любовни истории и засукани готически романи, в които двама протагонисти, отгледани ръка за ръка, достигат зряла възраст и заявяват открито неувахващата си любов един към друг.

Но не го направих.

Затова ето ме тук, седнала в миниатюрния си апартамент, скролвам из профилите на Петра в социалните мрежи в търсене на всяка подробност от новата ѝ връзка с бившия ми годеник.

От съседната стая кънти кавърът на песента *All By Myself* в изпълнение на Джейми О'Нийл. Звукът е толкова силен, че масичката за кафе вибрира. Господин Дорнър, съседът, блъска по стената.

Едва го чувам, защото тъкмо съм стигнала до една снимка на Питър и Петра, обградени от двете двойки родители, на брега на езерото Мичиган. Шест души, ненормално привлекателни и с ненормално белоснежни усмивки, под надписа „Най-хубавите неща в живота си заслужават чакането“.

Музиката се усилва като по поръчка.

Затварям лаптопа със замах и се надигам с мъка от дивана. Този апартамент е строен преди настъпването на глобалното затопляне, когато жителите на северната част на Мичиган не са имали нужда от климатици, но днес е едва първи май и по обяд жилището вече напомня на тухлена пещ.

Пресичам коридора и почуквам по вратата на Майлс. Не ме чува заради Джейми. Налага се да прибягна до блъскане.

Музиката спира.

Приближават стъпки. Вратата се отваря и ме обгръща облак с миризма на марихуана.

Тъмноклафявите очи на съквартиранта ми са обрамчени от червени кръгове. Носи единствено боксерки и ексцентрично плетено одеяло, с което е загърнал раменете си като с тъжно наметало. Предвид климата в нашия апартамент фурна, бих предположила, че последното е наметнато единствено в името на благоприличието. Изглежда малко преувеличено, предвид че предишната вечер същият мъж беше забравил, че живея с него, и се изкъпа на широко отворена врата.

Шоколадовокафявата му коса стърчи във всички посоки. Брадата в същия цвят е въздушен хаос. Той се прокашля.

– Какво става...

– Наред ли е всичко? – питам, защото, макар да съм свикнала да виждам разчорления Майлс, не съм привикнала да надува най-тъжната песен на света.

СМЕШНА ИСТОРИЯ

- Да – отвърща. – Всичко е точно.
- Може ли да намалиш музиката?
- Не слушам музика – отговаря, напълно сериозен.
- Е, да, сега я спря на пауза – отбелязвам, в случай че е твърде напушен, за да си спомня повече от три секунди назад във времето. – Но е прекалено силно.

Почесва се по веждата с кокалчето на показалеца си и се мръщи.

– Гледам филм – обяснява. – Но мога да го намалая. Съжалявам.

Неволно поглеждам през рамото му, за да видя.

За разлика от останалата част от апартамента, която беше идеално подредена, когато пристигнах, и която все още е идеално подредена, в неговата стая цари катастрофален безпорядък. Половината от плочите му са натрупани върху щайгите, в които уж би трябвало да са прибрани. Леглото му не е оправено, завивката и чаршафът са измъкнати от ъглите на матрака. Две раздърпани бархетни ризи висят от почти затворените чекмеджета на скрина, подобно на малки призраци, които е окачил там, докато е бягал от нещо.

В пълен противовес на моята стая, решена в убити кремави цветове, неговата е хаотичен и уютен микс от ръждиви, горчичени и седемдесетарски зелени нюанси. Докато моите книги са прилежно подредени на библиотеката и на рафта, който монтирах над прозореца, неговите (малко на брой) са оставени разтворени на пода с огънати гръбчета. Върху бюрото са разхвърляни упътвания за електроуреди, инструменти и отворено пликче желирани бонбони „Сауър Пач“, а върху перваза на прозореца му гори ароматна пръчица, обградена от няколко изненадващо жизнени растения.

Моето внимание обаче е привлечено от телевизора. На екрана се вижда образът на трийсетгодишната Рене Зелуегър, която е облечена в червена пижама и пее с цяло гърло в нагънато на руло списание.

- Божичко, Майлс... – проронвам.
- Какво?
- Да не би да гледаш „Дневникът на Бриджит Джоунс“?

– Филмът е хубав! – провлачва той в своя защита.

– Филмът е прекрасен, но тази сцена е дълга около минута.

Подсмръква.

– Е, и?

– Ами защо се върти от поне... – Поглеждам телефона си. –
... осем минути?

Тъмните му вежди се събират в средата.

– Мога ли да ти помогна с нещо, Дафне?

– Може ли да го намалиш? – питам. – Чиниите в шкафа тракат, а господин Дорнър се опитва да срине стената на всекидневната.

Отново подсмърчане.

– Искаш ли да го гледаш с мен? – предлага ми.

В тази стая?

Рискът да се заразя с тетанус е твърде голям. Съзнавам, че това е дребнава мисъл, но понастоящем съм изчерпала запасите си от великодушие. Така става, когато партньорът ти те зареже заради най-милата, най-слънчевата, най-хубавата жена в щата Мичиган.

– И така ми е добре – отговарям на Майлс.

Двамата просто стоим. Дотук се простира обичайното ни общуване. Аз съм на път да подобря рекорда. Гърлото ме гъделичка. Очите ми смъдят. Додавам:

– И може ли да не пушиш вътре, моля?

Щях да го помоля за това по-рано, ако не беше дребната подробност, че апартаментът, технически погледнато, е негов. Направи ми огромна услуга, като ми позволи да заживея тук.

От друга страна, той нямаше особен избор. Приятелката му тъкмо се беше изнесла.

И се беше преместила в *моята* къща.

При *моя* годеник.

Майлс имаше нужда някой да поеме половината наем, досега плащан от Петра. Аз имах нужда от място, където да нощувам. „Нощувам“ ли казах? Имах предвид „тъгувам“.

СМЕШНА ИСТОРИЯ

Обаче съм тук от три седмици и ми омръзна да ходя на работа, умирисана така, все едно че пристигам след концерт на най-безизвестната банда от имитатори на „Грейтфул Дед“.

– Подавам глава през прозореца – отсича Майлс.

– Какво?

На мига си представям автомобил и кафяв лабрадор с отворена уста, изплезен език и очи, примижали срещу вятъра. На това ми напомняше Майлс в малкото пъти, когато се бяхме виждали преди цялата тази история, по време на неловките двойни срещи с понастоящем сдвоените ни половинки. Дружелюбен и жилав, с чип нос, който му придаваше леко дяволит вид, и със зъби, които бяха някак твърде свършени в контраст с брадасялото му лице.

Последните три седмици са придали на облика му дива нотка, нещо като лабрадор, ухапан от върколак и после върнат в кучкарника. Разбирам го, честно казано.

– Подавам глава през прозореца, когато пуша – пояснява.

– Добре – отвръщам. Само това мога да кажа. Понечвам да си тръгна.

– Сигурна ли си, че не искаш да гледаме филма? – пита.

О, боже.

Истината е, че Майлс изглежда свестен тип. Наистина свестен тип. Предполагам, чувствата му в момента се доближават до пълния емоционален крах, който самата аз изпитвам. Бих могла да приема предложението, да седна на неоправеното легло в стаята му и заедно да гледаме романтична комедия, докато през порите ми се абсорбират хиляда и петстотин грама марихуанен дим. Дори може да ни е приятно за кратко да се престорим, че сме приятели, а не просто непознати, хванати в капана на тази кошмарна раздяла.

Но има и по-полезни неща, с които да уплътня тази сряда вечер.

– Може би някой друг път – казвам и се връщам на лаптопа си, за да продължа да си търся нова работа, далече от Питър и Петра, далече от Уейнинг Бей, Мичиган.

Чудя се дали на Антарктика си търсят библиотекар за детския отдел.

Още сто и осем дни и ще се махна оттук.